

lesno in duševno boleha, da ni za nikako delo, da je parasit najprej svojega sorodstva, pozneje države ali sploh človeške družbe. Njegova produktivnost je skrajno majhna, zato pa njegove potrebščine jako velike in drage.

Povedal sem že pričetkom, da morajo tudi oni, kateri še danes zastopajo mnenje, češ, alkohol redi, alkohol je živilo, priznati, kako visoka je cena te gotovo slabe hrane. In vprav te konsumira pijanec največ, on, kateri ima vsled svoje neplodnosti in nedelavnosti najmanj pravice posegati po njej.

Toda še z ene strani je treba premotriti to sliko — namreč s kriminalnega in splošno juridičnega stališča.

(Konec prihodnjič.)

Tragedija.

I, kaj bi vam veliko govorila!
Saj milosti ne bodem vas prosila.

Obesite me! Samo to želim,
gospod sodnik! Naj skoro dotrpi!

Kakó je bilo? . . V glavi se vrtí mi . . .
Možgani vró in kri se ledení mi . . .

Zakaj si zmešal pamet mi, o Bog?
Zakaj si, satan, zvabil v svoj me krog? . .

Prišel je v krčmo k meni bil sinoči,
in prenočiti htel je tujec v koči . . .

Naročil je večerje, jedel, pil . . .
Govoril malo je, tabak kadil . . .

Ko plačal je, denarnico odpiral,
skrivnostno name gost se je oziral . . .

Ah, imel je cekinov polno pest . . .
In vrag tedaj mi je zadavil vest . . .

Gospod sodnik, uboga jaz sem žena,
napol udova, reva zapuščena.

V Ameriki moj mož Andrej živi.
Glasú o njem že dvajset let več ni . . .

Že dvajset let o njem več nisem čula.

Gotovo ga lopata je zasula . . .

Gost moj ima cekinov polno pest . . .

Sam satan mi preslepil bil je vest . . .

Stoji pred njim tam vina polna kupa.

Jaz na skrivaj mu vsujem vanjo strupa . . .

Zakaj si zmešal pamet mi, o Bog?

Zakaj si, satan zvabil v svoj me krög?

Izpil je, pa ni dolgo več govoril . . .

In danes zjutraj strup ga je umoril . . .

Umira, vzdihne: »Jaz sem tvoj Andrej!

Zakaj povedal nisem ti poprej?!

Pritánil sem se samo, te poslušal;

poslušal, gledal sem te in izkušal . . .«

Obesite me! Samo to želim,

gospod sodnik! Naj skoro dotrúpim!

A. Aškerc.

Pod Tivoli.

Pod Tivoli med kostanji
v cvetočih pomladnjih dneh,
tja hodi na sprehod devojka
po mehkih peščenih tleh.

V vijoličasti obleki
priziblje se lahnó.
Tako priplovejo sanje
po noči mi v trudno glavó.

Ta hoja, kako je ponosna,
ta pogled, kako je hladan,
kot starca častitljeva starost,
ko mrzli zimski dan.

Kaj nimaš plamena li v prsih,
kaj nimaš po žilah krvi?
Ne veš li kaj to je — ljubezen,
kaj gnev in vihar strasti? —

Ozri se v oblok vesoljni
opojnoprelestnih nočij!
Če zvezda ugasne: Adijo!
Saj mnogo jih drugih gori . . .

Fran Valenčič.

